

Panel

MEDISCH TOEZICHT OP DE PELOTONS

Twintig jaar geleden begonnen we met onze praktijk op wielen, Service Médical. Nederland kende in die dagen nog niet het fenomeen van rijdende artsen, zoals in de Tour de France. Het was aan enkele stages in de Tour te danken dat ik gegrepen werd door het begeleidingsvirus, waarna ik de methodiek de grens mee overnam. De geboorte van de medische begeleiding binnen de dranghekken, in georganiseerd verband, in ons land was een feit. Sindsdien is het segment 'sportgeneeskunde binnen de dranghekken' allang geen nieuwtje meer, eerder een trend. Wie nu op Google surft, komt er een waslijst van hulpverleners tegen, die ook hun diensten aanbieden. De ene keer alleen, de andere maal in de vorm van een groep. Sporters op deze wijze begeleiden is kennelijk hot. Nederland kent meer dan 80 sportbonden. Uit eigen onderzoek blijkt dat slechts een klein percentage bonden medische richtlijnen kent. In veel gevallen bestaan die richtlijnen al jaren en blijken ze niet of nauwelijks aangepast aan de tijd. Daarnaast komt het voor dat bestaande richtlijnen niet door organisatoren worden opgevolgd. Coureurs en sporters in het algemeen zouden er vanuit moeten kunnen gaan dat alle bonden van risicosporten ook daadwerkelijk moderne richtlijnen hebben. En wat niet minder belangrijk is: een jury- of scheidsrechterscorps, of een andere daartoe aangestelde groep, die nauwlettend zou moeten toezien op de naleving van die richtlijnen. Maar dat gebeurt nog maar mondjesmaat. Sinds De Montesquieu - en dat is al sinds het eind van de 18e eeuw - weet de wereld dat een Uitvoerende macht (= de regering, lees hier: sportbond) niet kan zonder een Rechtspre-

kende macht (lees: een jury- of scheidsrechterscorps). Is de medische voorziening niet aan de maat, jammer dan, maar dan zou een sanctie op zijn plaats zijn. Juryleden op hun beurt dienen dan eenduidige richtlijnen te krijgen op basis waarvan zij kunnen beoordelen of een gekleurde auto in de buurt van de bezemwagen inderdaad een ambulance is, zelfs voor ingewijden niet altijd een makkelijke klus. Als aan voorwaarden als deze wordt voldaan, dan zou het inder-

Jos Benders

daad kunnen gebeuren dat een wedstrijd op het laatste moment op last van

de jury wordt afgeblazen omdat de medische voorzieningen niet in orde zijn. Shame and scandal in the family, toeschouwers teleurgesteld, ploegen die voor niks zijn opgedraafd en de TV die met een wakend oog meekijkt en verslag doet... Een doemscenario! Maar is het niet veel erger als bij een calamiteit de benodigde voorzieningen ontbreken? Spreken we over de wielersport, dan hebben we het over mensen die zich met 50 kilometer in het uur op een fiets voortbewegen. Bochten nemen, obstakels moeten ontwijken, tot en met zo nu en dan overstekende huisdieren. Het is dus een risicovolle activiteit die vraagt om nauwgezette aandacht uit de medische wereld. Die moet zich uitspreken over een standaard voor hulpverlening bij sportwedstrijden. Ideaal zou zijn als het peloton gevolgd wordt door een gekwalificeerde ambulance. Helaas is dit niet altijd het geval. Ik acht het noodzakelijk dat in het belang van de sportende mens er strikte regels komen.

Reageren? info@servicemedical.nl

Jos Benders richtte in 1985 Service Médical op, een samenwerkingsverband van (sport)artsen, fysiotherapeuten, verpleegkundigen, sportmasseurs en overige medische en paramedische werkers. Op 1 januari 2004 verleende de toenmalige staatssecretaris van VWS, Clémence Ross-Van Dorp, de Stichting Service Médical (www.servicemedical.nl) de erkenning van Bijzondere Landelijke Sportorganisatie. Benders: „Wij geven medische hulp op een zo snel en efficiënt mogelijke wijze, waarbij het belang van de sporter voorop staat.“